

Arrest

nr. 139 830 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2014 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U werkte eerst als kapper en daarna als taxichauffeur. Tijdens de kiescampagne van de verkiezingen van 2009 hing u een poster van Moussavi aan het raam van uw kapperszaak. U kende hierdoor geen problemen met de autoriteiten. Op 25/3/1388 (Perzische kalender, komt overeen met 15 juni 2009 volgens onze kalender), drie dagen na de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009), nam u deel aan een betoging omdat u net als vele andere landgenoten wilde protesteren tegen de

verkiezingsfraude. Het was een stille mars zonder vandalisme maar desondanks kwamen de ordediensten tussen. U werd opgepakt en gedurende negen dagen vastgehouden in een militair complex. U werd zonder meer vrijgelaten na het ondertekenen van een beloftebrief. Daarna nam u niet meer deel aan betogingen. Op 6/10/1388 (27/12/2009), op de dag van de Ashura viering, was u aan het werken als taxichauffeur. Ook op die dag waren er betogingen in Teheran. Toen u uw klant had afgezet en aan het terugkeren was werd u aangesproken door twee manifestanten. Eén van hen was zwaargewond en ze drongen er op aan dat u hen naar een ziekenhuis zou brengen. Uiteindelijk gaf u toe en u nam hen mee in uw wagen. Toen u zag dat de gewonde aan het bloeden was uit zijn neus en zijn mond, stopte u de wagen en u smeekte zijn metgezel om uit te stappen. Deze weigerde en begon te roepen waardoor jullie de aandacht trokken van voorbijgangers. Omdat u bang was liep u weg en u liet uw wagen met boordpapieren en inzittenden gewoon staan. U belde uw schoonbroer die u kwam ophalen en u naar Gordan bracht waar u onderdook. Na ongeveer twee weken vernam u via uw schoonbroer dat er een convocatie voor u was afgeleverd. Daarna verrichten de ordediensten een huiszoeking waarbij onder andere uw computer werd meegenomen. Uw vader en uw broer werden elk één keer meegenomen en ondervraagd over u. U bleef in het totaal negen maanden in Gordan alvorens illegaal naar België te reizen. Op 27 september 2010 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over uw shenasnameh (geboorteboekje, uw karte melli (nationale identiteitskaart) en een convocatie dd. 17/10/1388 (7 januari 2010) waarin staat dat u zich moet melden bij de revolutionaire rechtbank van Teheran om uitleg te geven over een aantal vragen.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw profiel van Moussavi aanhanger die op 25/3/1388 (15 juni 2009) deelnam aan een manifestatie niet aannemelijk hebt weten te maken.

Gevraagd waarom u Moussavi verkoos boven de andere kandidaten antwoordde u vaagweg dat u de debatten had gevolgd en dat u op basis van zijn manier van praten meende dat hij rechtvaardig was en dat hij de wantoestanden die gecreëerd waren tijdens het bewind van Ahmadinejad zou verhelpen. U voegde toe dat uw familieleden ook pro Moussavi waren. Toen u echter gevraagd werd welke programmapunten van Moussavi u concreet hadden aangesproken moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Vervolgens beweerde u verkeerdelijk dat de betoging van 25/3/1388 (15 juni 2009) de eerste was in Teheran sinds de bekendmaking van de verkiezingsresultaten. Daarvoor hadden er volgens u nog geen manifestaties plaatsgevonden in Teheran (CGVS, p. 8). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de eerste protesten in Teheran reeds begonnen op de avond van 12 juni 2009. Zaterdagmiddag, 13 juni 2009, werd de verkiezingsoverwinning van Ahmadinejad officieel bevestigd en onmiddellijk na de bekendmaking op deze zaterdag braken op verschillende plaatsen in Teheran protesten uit. Op zondag 14 juni 2009 hield Ahmadinejad een bijeenkomst om zijn overwinning te vieren op het Vali Asr plein in Teheran. Slechts enkele blokken verder kwam een grote groep demonstranten samen en kwam het tot confrontaties met de ordetroepen. Het traangas werd gevoeld tot het Vali Asr plein. Verder verklaarde u dat de manifestatie waar u aan deelnam vreedzaam verliep. U omschreef het als een soort van stille mars. Gevraagd naar bekende of zware incidenten die op 25/3/1388 (15 juni 2009) hadden plaatsgevonden antwoordde u dat er niets was gebeurd en dat de betoging bekend staat als een 'stille tocht'. Wel zou een zekere Sohrab Erabi door de ordediensten zijn doodgeschoten aan de collegebrug (CGVS, p. 6). Deze uitleg stemt echter geenszins overeen met bovenvermelde informatie. Hieruit blijkt immers dat Sohrab Erabi op 20 juni 2009 vermoord werd in de Evin gevangenis. Verder wordt in deze informatie vermeld dat, hoewel de ordetroepen zich aanvankelijk rustig hielden, de sfeer op 25/3/1388 (15 juni 2009) tegen de avond grimmiger werd en er verschillende confrontaties ontstonden tussen de Sepah (revolutionaire garde) en de Bassidj (mobilisatie der verdrukten) enerzijds en demonstranten anderzijds. Een groep betogers werd ook beschoten van op het dak van het Bassidj gebouw dichtbij het Azadi plein. Van dit bekend schietincident bestaan zeer veel filmpjes die nadien razendsnel over het internet verspreid raakten. Er kan verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens de enige manifestatie waaraan u ooit deelnam, ook al dateert deze reeds van enige jaren geleden. Daarenboven zijn uw opeenvolgende verklaringen over uw negen dagen durende detentie niet eensluidend. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u opgepakt werd door de Nirouye Entezami (reguliere politie) en dat u gedurende negen dagen werd vastgehouden in het politiekantoor in Teheran (DVZ Vragenlijst p. 2, vraag 3.1). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u gearresteerd werd door een soort van veiligheidspolitie. Gevraagd of het de Nirouye Entezami was antwoordde u dat u niet wist aan welke dienst deze agenten verbonden waren. U beweerde verder dat u gedurende die negen dagen vastgehouden werd in de militaire kazerne 'Lashgar 27 Mohammad Rasollah (CGVS, p. 5 en 9). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden ontkende u dat u op DVZ iets anders had

gezegd. Deze uitleg kan echter niet weerhouden worden gezien uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en u deze tekende voor akkoord (CGVS, p. 5). Bevreemdend is ook dat u hoewel u gedurende die negen dagen een cel moest delen met verschillende andere arrestanten geen enkele van hen bij naam kon noemen. Uw verklaring hiervoor namelijk dat u met niemand van hen ooit een woord zou hebben gewisseld is weinig aannemelijk (CGVS, p. 9 en 10).

Daarnaast wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd doordat u uiterst vage verklaringen aflegde over het incident van 6/10/1388 (27/12/2009) en de daaruit voortvloeiende problemen. Zo kon u helemaal geen informatie verschaffen over de gewonde en zijn metgezel die u vervoerd had in uw taxi. Gezien ze toch bijna een half uur in uw wagen zouden gezeten hebben kan verwacht worden dat u iets over hen zou kunnen vertellen (CGVS, p. 11). Dat u zomaar twee manifestanten zou hebben meegenomen zonder hen aan te spreken of iets te vragen over hun identiteit komt weinig geloofwaardig over. U stelde voorts dat er eerst een convocatie op uw naam werd afgeleverd en dat er daarna een huiszoeking werd verricht in uw ouderlijke woning. U kon echter niet eens bij benadering zeggen wanneer deze huiszoeking plaatsvond. Door welke ordedienst de huiszoeking werd verricht wist u evenmin. U voegde toe dat u niet weet door welke overheidsdienst u eigenlijk vervolgd wordt. U zou hier ook niet naar hebben geïnformeerd (CGVS, p. 12 t/m 14). Toen u gevraagd werd naar de actuele stand van zaken in het gerechtelijk dossier tegen u in Iran tastte u volledig in het duister. U verklaarde dat u geen enkel nieuws heeft over uw zaak. U zou gewoon aan uw schoonbroer gevraagd hebben of er iets gebeurd was maar u deed geen enkele poging om iets meer te weten te komen (CGVS, p. 16). Gevraagd of er in Iran een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U stelde dat ze een dergelijk document nooit zullen afgeven maar dat ze dit wellicht zullen bijhebben indien ze zomaar bij u thuis zouden binnenvallen (CGVS, p. 15). Nochtans kan worden aangenomen dat er, wanneer iemand gezocht wordt wegens oppositieactiviteiten tegen de overheid en geen gevolg heeft gegeven aan hun oproeping, ook een arrestatiebevel wordt uitgevaardigd door de autoriteiten en dat betrokkene of zijn familieleden daarvan op de hoogte zijn. Voorts blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat een arrestatiebevel wordt gebracht naar de laatst gekende woonplaats van de beschuldigde. Indien deze niet aanwezig is wordt dit document niet overhandigd aan de familieleden. Indien men de beschuldigde niet op zijn woonplaats kan vinden of indien de woonplaats onbekend is, is het gebruikelijk om het arrestatiebevel te publiceren in de populaire kranten, een praktijk waarvan u niet op de hoogte bleek te zijn (CGVS, p. 15 en 16). Over het lot van de gewonde persoon en zijn metgezel wist u evenmin iets te vertellen. Ook hier zou u niet naar hebben geïnformeerd (CGVS, p. 15).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens en nationaliteit worden immers niet betwist. Met betrekking tot de convocatie dient te worden opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Bevreemdend is ook dat de autoriteiten, hoewel u geen gevolg gaf aan bovenvermelde oproeping om uitleg te komen geven, geen verdere convocaties of aanmaningen meer hebben gestuurd en u ook niet zijn komen zoeken (CGVS, p. 13). Tot slot blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat (valse) documenten zowel in Iran als in België makkelijk (tegen betaling) kunnen verkregen worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 aan. In een derde en laatste middel roept zij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar profiel van Moussavi-aanhanger die op 25/3/1388 (15 juni 2009) deelnam aan een manifestatie niet aannemelijk heeft weten te maken, bemerkt verzoekende partij dat bij haar voornamelijk gepeild werd naar het programma van de partij. Evenwel is zij eerder algemeen aangetrokken tot de wijze waarop Moussavi politiek bedreef en derhalve was haar kennis over diens partijprogramma dan ook inderdaad niet encyclopedisch.

Waar verwerende partij vaststelt dat zij niet goed op de hoogte was van de precieze gebeurtenissen meteen na de verkiezingen op 12 juni 2009 alsook in de dagen erna, inclusief de betoging op 15 juni 2009 waaraan zij zelf deelnam, voert verzoekende partij aan dat de zaken op het moment zelf, voor iemand die er midden in zat, niet zo duidelijk waren, terwijl deze achteraf wel duidelijk zijn. Gezien zij meteen werd opgepakt op 15 juni 2009 en negen dagen gevangen werd gehouden miste zij een groot deel van de informatie die doorsijpelde over deze feiten. Naderhand, na haar vrijlating, wilde zij, gelet op de ellende die zij reeds had gekend, zich ook niet meer te veel inlaten met deze zaken. Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoekende partij bepaalde gebeurtenissen gemist heeft of niet in de juiste context of volgorde kan plaatsen.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen over haar negen dagen durende detentie, stelt verzoekende partij ten eerste dat zij niet op de hoogte is van de verschillende politiediensten of geheime diensten die Iran rijk is. Op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft men haar enigszins tot een concreet antwoord gedwongen, hetgeen dan ook geleid heeft tot een contradictie met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal. Ook haar plaats van detentie was niet duidelijk.

Ten slotte stelt verzoekende partij omtrent het opmerkelijk gegeven dat zij, hoewel zij gedurende negen dagen een cel moest delen met verschillende andere arrestanten, geen enkele van hen bij naam kon noemen, dat zij wist dat zij beter met niemand sprak, daar niemand te vertrouwen viel en ze mogelijk afgeluisterd werden.

2.2.3.2. De Raad treedt verwerende partij vooreerst bij in haar motivering dat verzoekende partij haar profiel van Moussavi-aanhanger die op 25/3/1388 (15 juni 2009) deelnam aan een manifestatie niet aannemelijk heeft weten maken. Vooreerst bemerkt de Raad dat nergens in de bestreden beslissing van verzoekende partij verwacht wordt dat zij een “encyclopedische kennis” zou hebben over het partijprogramma van Moussavi. Wel kan van verzoekende partij, gelet op haar verklaring de debatten te hebben gevolgd en op basis van Moussavi’s manier van praten te hebben gemeend dat hij rechtvaardig was en dat hij de wantoestanden die gecreëerd waren tijdens het bewind van Ahmadinejad zou verhelpen en haar verklaring dat ook haar familieleden pro-Moussavi waren (*“Interviews en debatten gezien op tv met Ahmedinejad en Karoubi en Mohsen Rezai en hij was de kandidaat waar ik en familie achter stonden Waarom? Manier waarop hij sprak en uitlegde dachten wij dat hij rechtvaardig was en dat hij de rotzooi van Ahmadinejad zou opruimen”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/03/2014, p.8)), verwacht worden dat zij een concreet programmapunt zou kunnen opnoemen dat haar had aangesproken. De vaststelling dat verzoekende partij hierin evenwel niet slaagt, ondermijnt reeds haar voorgehouden profiel Moussavi-aanhanger te zijn.

Verder wordt de geloofwaardigheid van de deelname van verzoekende partij aan de manifestatie op 25/3/1388 (15 juni 2009) ondergraven door de foutieve verklaringen van verzoekende partij omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens deze manifestatie. Nochtans kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij beter op de hoogte zou zijn van de gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens de enige manifestatie waaraan zij ooit deelnam, ook al dateert deze reeds van enige jaren geleden.

De uitleg van verzoekende partij dat zij veel informatie gemist heeft die over deze feiten doorsijpelde gezien zij meteen werd opgepakt op 15 juni 2009 en negen dagen gevangen werd gehouden en na haar vrijlating zich niet meer te veel wilde inlaten met deze zaken, kan geenszins overtuigen. Vooreerst verklaart verzoekende partij met dit argument op generlei wijze waarom zij niet op de hoogte is van het feit dat de eerste protesten in Teheran reeds begonnen op de avond van 12 juni 2009, dat onmiddellijk na de officiële bekendmaking van de verkiezingsoverwinning van Ahmadinejad op 13 juni 2009 op verschillende plaatsen in Teheran protesten uitbraken en dat ook op zondag 14 juni 2009, wanneer Ahmadinejad een bijeenkomst hield om zijn overwinning te vieren op het Vali Asr plein in Teheran, een grote groep demonstranten enkele blokken verder samenkwam waarbij het kwam tot confrontaties met ordetroepen, en waarom zij daarentegen verkeerdelijk beweert dat de betoging van 25/3/1388 (15 juni 2009) waaraan zij deelnam de eerste was in Teheran sinds de bekendmaking van de verkiezingsresultaten. Verder is de Raad van oordeel dat het argument van verzoekende partij dat zij een groot deel van de informatie die doorsijpelde over deze feiten miste gezien zij meteen werd opgepakt op 15 juni 2009 en dat zij zich nadien niet meer te veel wilde inlaten met deze zaken, een *post-factum* verklaring betreft teneinde haar onjuiste verklaringen omtrent de gebeurtenissen tijdens de manifestatie op 25/3/1388 (15 juni 2009) te vergoelijken. Haar uitleg kan evenwel niet overtuigen, daar uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij wel op de hoogte is van het overlijden van Neda Agha Soltan en – hoewel zij onjuiste verklaringen geeft omtrent de precieze omstandigheden – het overlijden van Sohrab Erabi, twee feiten die plaatsvonden tijdens de door verzoekende partij beweerde arrestatie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/03/2014, p. 6 en 8; administratief dossier, stuk 20, deel 1) en dat zij hiervan op de hoogte is omdat deze personen gekend waren bij de mensen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/03/2014, p. 6). Het is dan ook geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij, indien zij werkelijk zou hebben deelgenomen aan de manifestatie op 25/3/1388 (15 juni 2009), wanneer haar tijdens haar gehoor wordt gevraagd of er incidenten zijn voorgevallen tijdens de manifestatie op 25/3/1388 (15 juni 2009) en of er doden gevallen zijn die dag, geen enkele melding maakt van het bekende schietincident tijdens deze manifestatie waarbij een groep betogers werd beschoten van op het dak van het Bassidj gebouw dichtbij het Azadi plein en waarvan zeer veel filmpjes bestaan die nadien razendsnel over het internet verspreid raakten, terwijl zij nochtans wel op de hoogte blijkt te zijn van andere incidenten tijdens de protesten na de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009), met name het overlijden van Neda Agha Soltan en Sohrab Erabi op 20 juni 2009.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij over haar negen dagen durende detentie, stelt de Raad vast dat uit de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken niet blijkt dat verzoekende partij gedwongen zou zijn geweest een concreet antwoord te geven, zoals zij voorhoudt in haar verzoekschrift. Immers, wanneer aan verzoekende partij gevraagd werd of zij ooit gearresteerd is geweest, antwoordt zij spontaan één keer te zijn gearresteerd geweest op 25/03/1388 (15/06/2009) na te hebben deelgenomen aan een betoging tegen het Iraans regime en dat zij werd opgepakt door de Nirouyeh Entezami en door hen werd vastgehouden in het politiekantoor in Teheran gedurende negen dagen (administratief dossier, stuk 16,

vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Haar verklaringen werden haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna verzoekende partij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Totaal tegenstrijdig met deze verklaringen, beweert verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij gearresteerd werd door een soort van veiligheidspolitie, dat zij niet wist aan welke dienst deze agenten verbonden waren en dat zij gedurende die negen dagen vastgehouden werd in de militaire kazerne 'Lashgar 27 Mohammad Rasollah'. Het betoog van verzoekende partij dat zij niet op de hoogte is van de verschillende politiediensten of geheime diensten in Iran is evenmin van aard de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen, gelet op het feit dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft aangegeven gearresteerd te zijn geweest door de Nirouyeh Entezami. Wat ten slotte de opmerking van verzoekende partij betreft dat haar plaats van detentie niet duidelijk was, wijst de Raad erop dat verzoekende partij enerzijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft gesteld dat zij werd vastgehouden in het politiekantoor in Teheran en anderzijds op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven vastgehouden te zijn geweest in de militaire kazerne 'Lashgar 27 Mohammad Rasollah'. Dat haar plaats van detentie niet duidelijk was, blijkt derhalve uit geen van deze verklaringen en deze opmerking weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook op geen enkele manier. De vaststelling dat verzoekende partij dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent de autoriteiten die haar zouden hebben gearresteerd en de plaats waar zij zou zijn vastgehouden, zet de geloofwaardigheid van de door haar beweerde arrestatie ernstig op de helling.

Dat aan de arrestatie van verzoekende partij op 25/3/1388 (15/06/2009) nadat zij zou hebben deelgenomen aan een betoging in Teheran geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt verder uit de opmerkelijke vaststelling dat verzoekende partij, die gedurende negen dagen een cel moest delen met verschillende andere arrestanten, geen enkele van hen bij naam kon noemen. Zelfs wanneer in ogenschouw genomen zou worden dat de andere arrestanten niet te vertrouwen waren en dat zij mogelijk afgeluisterd werden, is het geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij gedurende de negen dagen dat zij werd vastgehouden geen enkel woord zou hebben gewisseld met de andere arrestanten en over hen geen minimum aan informatie kon verstrekken.

2.2.4.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij uiterst vage verklaringen aflegde over het incident van 6/10/1388 (27/12/2009) en de daaruit voortvloeiende problemen, stelt verzoekende partij ten eerste omtrent de opmerking in de bestreden beslissing dat zij geen informatie kon verschaffen over de gewonde en zijn metgezel die zij vervoerd had in haar taxi, terwijl zij toch een half uur in haar wagen zouden gezeten hebben, dat hoe minder zij van deze personen wist, hoe beter, hetgeen volstrekt aannemelijk is gezien de Iraanse context. Verder wijst verzoekende partij erop aangaande de vaststelling dat zij niet wist door welke ordedienst de huiszoeking werd verricht en door welke overheidsdienst zij eigenlijk vervolgd wordt op dat zij niet op de hoogte is van de verschillende politiediensten of geheime diensten die Iran rijk is, en dat zij derhalve niet meer details kan geven dan diegene die zij verteld heeft. Wat betreft het gegeven dat verzoekende partij niet op de hoogte is van de actuele stand van zaken in het gerechtelijk dossier tegen haar in Iran en evenmin weet of er in Iran een arrestatiebevel tegen haar werd uitgevaardigd, stelt verzoekende partij dat zij via haar schoonbroer nu eenmaal geen concreet nieuws meer heeft gekregen en dat zij hiernaar ook niet blijft vragen. Verder meent verzoekende partij dat de opmerking van verwerende partij dat een dergelijk arrestatiebevel toch wel in de krant gepubliceerd zou moeten zijn een nogal wilde veronderstelling betreft en dat het in haar zaak geenszins geweten is of dit inderdaad het geval is. Bovendien, zelfs indien het arrestatiebevel in een krant gepubliceerd zou zijn, blijft de mogelijkheid bestaan dat haar schoonbroer dit niet gezien heeft. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat zij zich wil richten op haar leven in België en het doembeeld van haar perspectieven in Iran niet nog meer wil doen verergeren. Aan wat mogelijks in Iran gebeurt, kan verzoekende partij toch niets verhelpen, het kan haar alleen nog maar meer demoraliseren. Dat zij zich van haar zaak niets zou aantrekken, is derhalve manifest onjuist.

2.2.4.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat, precies omwille van de Iraanse context, het totaal onaannemelijk is dat verzoekende partij zomaar twee manifestanten zou hebben meegenomen zonder hen aan te spreken of iets te vragen over hun identiteit. Dat verzoekende partij absoluut niets weet over deze personen die bijna een half uur in haar wagen hebben gezeten, is niet geloofwaardig. Verder is de Raad van mening dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan nadat zij gevlucht is en onderdook in Gordan daar deze informatie verzoekende partij zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Evenwel dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet eens bij benadering kon zeggen wanneer de huiszoeking bij haar thuis plaatsvond en door welke overheidsdienst deze huiszoeking werd verricht. Evenmin weet zij door welke overheidsdienst zij

eigenlijk vervolgd wordt. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij niet op de hoogte is van de verschillende politiediensten of geheime diensten die Iran rijk is, en dat zij derhalve niet meer details kan geven dan diegene die zij verteld heeft, wijst de Raad verzoekende partij erop dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat haar onwetendheid over welke ordedienst de huiszoeking heeft uitgevoerd te wijten is aan het feit dat verzoekende partij heeft nagelaten zich hieromtrent te informeren bij haar familie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/03/2014, p. 12-15). Het zich niet terdege informeren via haar familie, met wie zij verklaart nog contact te hebben gehad (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/03/2014, p. 3 en 12-15), over de problemen die zich nog hebben voorgedaan, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielaas. In dat licht kan tevens van verzoekende partij verwacht worden dat zij zich via haar familie – of eventueel via andere derden zoals een advocaat – informeert omtrent de actuele stand van zaken in het gerechtelijk dossier tegen haar in Iran. Het gegeven dat verzoekende partij hieromtrent zelf geen initiatief neemt en louter aan haar schoonbroer gevraagd heeft of er iets gebeurd was, wijst op een grove desinteresse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielaas. Daarnaast weet verzoekende partij evenmin of er in Iran een arrestatiebevel tegen haar werd uitgevaardigd, terwijl nochtans kan worden aangenomen dat er, wanneer iemand gezocht wordt wegens oppositieactiviteiten tegen de overheid en geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping, ook een arrestatiebevel wordt uitgevaardigd. Inzake het argument van verzoekende partij dat de opmerking van verwerende partij dat een dergelijk arrestatiebevel toch wel in de krant gepubliceerd zou moeten zijn een “wilde veronderstelling” betreft, wijst de Raad erop dat verwerende partij zich voor de motivering in de bestreden beslissing dat indien men de beschuldigde niet op zijn woonplaats kan vinden of indien de woonplaats onbekend is, het gebruikelijk is om het arrestatiebevel te publiceren in de populaire kranten, steunt op de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, dewelke gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse en een aantal geschreven bronnen (administratief dossier, stuk 20, landeninformatie, deel 3). Dat desbetreffende motivering een “wilde veronderstelling” betreft, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat, zelfs indien het arrestatiebevel in een krant gepubliceerd zou zijn, de mogelijkheid blijft bestaan dat haar schoonbroer dit niet gezien heeft, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing tevens opgemerkt wordt dat een arrestatiebevel wordt gebracht naar de laatste gekende woonplaats van de beschuldigde. Hoewel het arrestatiebevel bij afwezigheid van de beschuldigde niet overhandigd wordt aan de familieleden, kan evenwel aangenomen worden dat de gezinsleden van verzoekende partij die nog steeds verblijven op het laatste adres van verzoekende partij in Iran (administratief dossier, stuk 17, verklaring, vragen 9 en 13; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/03/2014, p. 3), waar tevens een convocatie voor verzoekende partij werd afgeleverd die door haar broer in ontvangst werd genomen en een huiszoeking werd verricht (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/03/2014, p. 13-14), op de hoogte zouden zijn van het bestaan van een arrestatiebevel tegen verzoekende partij. Ten slotte wist verzoekende partij niets te vertellen over het lot van de gewonde persoon en diens metgezel en blijkt uit haar verklaringen dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om hierover informatie te verkrijgen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/03/2014, p. 15). Wederom dient erop te worden gewezen dat de vaststelling dat verzoekende partij heeft nagelaten hieromtrent navraag te doen wijst op desinteresse en verder de geloofwaardigheid van haar asielaas ondergraaft. De Raad concludeert dat de geloofwaardigheid van het asielaas van verzoekende partij ernstig ondermijnd wordt door deze uiterst vage verklaringen van verzoekende partij omtrent een aantal kernelementen inzake haar asielaas.

2.2.5.1. Betreffende de motivering inzake de door haar neergelegde documenten, meent verzoekende partij dat verwerende partij in een kringredenering vervalt, daar zij stelt dat het verhaal van verzoekende partij zwak is, waardoor de stukken waardeloos zijn, hetgeen vervolgens weer leidt tot de vaststelling dat haar verhaal nog zwakker wordt. Evenwel dienen de door haar aangebrachte stukken onafhankelijk van haar verklaringen op hun echtheid te worden getest. Evenwel is er *in casu* geen enkele controle in die zin gebeurd en wordt nergens in de bestreden beslissing gewezen op eventuele onregelmatigheden van de neergelegde documenten. Nochtans kunnen deze documenten, indien zij echt zijn, mogelijk twijfels neutraliseren. Ten slotte is het louter stellen dat documenten als deze makkelijk illegaal kunnen worden verkregen een gratuite doodoener waarbij men uitgaat van kwade trouw. Evenwel is er geen enkele aanwijzing dat verzoekende partij effectief vervalste stukken zou hebben laten maken. Indien zulks geïnsinueerd wordt, dient daarvan begin van bewijs te worden bijgebracht.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de

valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief, gezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat (valse) documenten zowel in Iran als in België makkelijk (tegen betaling) kunnen verkregen worden (administratief dossier, stuk 20, landeninformatie, deel 2).

2.2.6. Waar verzoekende partij in haar betoog nog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas en stelt dat het duidelijk is dat zij ernstige en systematische daden van vervolging door de Iraanse overheid onderging, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij, zoals uit wat voorafgaat blijkt, in gebreke blijft.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT